

Before we say goodbye

Toshikazu Kawaguchi bij Meulenhoff:

Before the coffee gets cold (Voordat de koffie koud wordt)
Tales from the cafe (Voordat de waarheid uitkomt)
Before your memory fades (Voordat je herinnering vervaagt)
Before we say goodbye (Voordat we vaarwel zeggen)

Toshikazu Kawaguchi

Before we say goodbye

Voordat we vaarwel zeggen

ROMAN

Vertaald uit het Engels door Ton Heuvelmans

MEULENHOFF

ISBN 978-90-290-9988-2

ISBN 978-94-023-2328-3 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Sayonara Mo Ienai Uchi Ni*

Omslagontwerp: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Yoko Matsumoto

Auteursfoto: Courtesy of Sunmark Publishing

Vormgeving binnenwerk: Steven Boland

© 2021 Toshikazu Kawaguchi

© 2024 Nederlandse vertaling auteurs/vertalersnaam en Meulenhoff

Boekerij bv, Amsterdam

Dutch translation rights arranged with Sunmark Publishing, Inc.,
through InterRights Inc., Tokyo, Japan and Gudovitz & Company
Literary Agency, New York, USA

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar
worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op
welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

Inhoudsopgave

Proloog	7
Schema van personages en hun onderlinge relaties	10
1. De echtgenoot	12
2. Het afscheid	55
3. Het huwelijksaanzoek	93
4. De dochter	149

Proloog

Over een bepaalde zitplaats, in een zeker koffiezaakje, in een zekere wijk, bestaat een mysterieuze stadslegende. Naar verluidt kun je je, als je op die plaats gaat zitten, en alleen zolang je op die plaats zit, naar een tijdstip naar wens verplaatsen.

Er zijn echter vervelende, ontzettend vervelende regels.

1. Ook al reis je naar het verleden, je kunt geen mensen ontmoeten die dit koffiezaakje nog nooit hebben bezocht.
2. Door terug te keren naar het verleden zal de werkelijkheid niet veranderen, hoezeer je je ook inspant.
3. Er zit een vaste klant op de plek waarvandaan je naar het verleden kunt terugkeren. Je kunt pas gaan zitten als die klant opstaat.
4. Als je eenmaal terug in het verleden bent, kun je niet van je plek weggaan.
5. Je kunt slechts terugkeren naar het verleden vanaf het moment dat je kopje koffie is ingeschonken, totdat die koffie koud is geworden.

En dit zijn nog niet alle vervelende regels.
Evengoed brengen ook nu nog klanten die van
deze stadslegende hebben gehoord, een
bezoek aan dit koffiezaakje.

Zou jij na het horen van al deze regels nog steeds
naar het verleden willen terugkeren?

Dit boek vertelt over vier hartverwarmende wonderen
die in dit mysterieuze koffiezaakje plaatsvonden.

Als je terug kon gaan, wie zou je dan willen ontmoeten?

Schema van de personages en hun onderlinge relaties

Vrouw in de witte jurk

Een geest die op de stoel zit waarvandaan je kunt terugkeren naar het verleden. Een keer per dag gaat ze naar het toilet. Meestal zit ze rustig te lezen in haar roman. Maar iedereen die haar stoort wordt door haar vervloekt.

Apollo

Een golden retriever die eigendom was van Mutsuo en Sunao Hikita. Vorige week op dertienjarige leeftijd overleden.

Miki Tokita

Babydochtertje van Nagare.

Mutsuo Hikita

Soms nam hij zijn hond Apollo mee naar het koffiehuis

Mieko Kadokura

Echtgenote van Monji Kadokuro. Sinds een ongeval tweeënhalf jaar geleden leidt ze een vegetatief bestaan.

Nagare Tokita

Neef van Kazu Tokita en eigenaar van de koffiëbar. Hij is een reus van een vent, bijna twee meter lang. Hij heeft een babydochtertje genaamd Miki.

Sunao Hikita

Vrouw van Mutsuo Hikita en baasje van Apollo. Ze heeft er spijt van dat ze niet bij de hond heeft gewaakt toen hij overleed.

Monji Kadokura

Archeoloog en reiziger. Bracht weinig tijd thuis door bij zijn vrouw en kinderen. Teruggekeerd naar het verleden.

keerde terug naar het verleden

keerde terug naar het verleden

Kazu Tokita

Serveerster in koffiehuis Funiculi Funiculà. Laat mensen terugkeren naar het heden.

keerde terug naar het verleden

Hikari Ishimori

Haar vriendje beweerde dat hij is teruggekeerd naar het verleden.

keerde terug naar het verleden

Michiko Kijimoto

Verliet zes jaar geleden haar ouderlijk huis in Yuriage en ging naar de universiteit in Tokio, deels om uit de buurt te zijn van haar vader.

Fumiko Kiyokawa

Stamgast in het koffiehuis, haar vriendje bevindt zich in Amerika. Hij zou op haar wachten toen ze een jaar geleden zijn huwelijksaanzoek afsloeg, maar daarna ontmoette hij een ander en liet haar in de steek.

Yusuke Mori

Verloofde van Michiko.

Nana Kohtake

Verpleegster en stamgast in het koffiehuis.

Yoji Sakita

Deed een jaar geleden in het koffiehuis een huwelijksaanzoek aan Hikari Ishimori.

Kengo Kijimoto

Vader van Michiko. Overleed zes jaar geleden bij de Grote Aardbeving in Oost-Japan.

I

De echtgenoot

‘Dus het is volstrekt onmogelijk om het heden te veranderen?’

Monji Kadokura hield zijn grijzende hoofd vragend schuin, zodat er een blaadje kersenbloesem afviel en op de grond dwarrelde. In het gedempte licht van de schemerlampen – de enige verlichting in het koffiezaakje – tuurde hij zo aandachtig naar de aantekeningen in zijn notitieboekje dat hij zijn gezicht bijna op het papier drukte.

‘Wat betekent dat precies?’

‘Nou, misschien kan ik het als volgt uitleggen...’

Degene die dit antwoord gaf, was Nagare Tokita, een boomlange man van haast twee meter met brede, samengeknepen ogen. Hij was de koffiehuseigenaar en ging altijd gekleed in een wit kokstenu.

‘Neem nou deze kassa. Het zal je niet meevallen om in heel Japan een kassa te vinden die zwaarder is dan deze. Er is mij verteld dat hij uiterst zeldzaam is. Zelfs leeg weegt hij al veertig kilo, om te voorkomen dat hij gestolen wordt. Maar goed, laten we eens aannemen dat hij op een dag wél gestolen was.’

Nagare sloeg met zijn vlakke hand op de kassa die op de toog stond.

‘Als dat gebeurd was, dan zou je natuurlijk terug willen keren naar het verleden en de kassa ergens verstoppen, of

iemand willen vragen goed op te letten en te voorkomen dat een bezoeker er met de kassa vandoor ging, niet dan?’

‘Natuurlijk, dat spreekt vanzelf.’ Kadokura knikte instemmend.

‘Maar weet je, dat kan dus niet. Hoe je ook je best doet om te voorkomen dat de kassa gestolen wordt, de dief zal toch het café binnendringen en de kassa stelen, hoe goed die ook verstopt is.’

‘Jeetje, wat fascinerend! Hoe zit dat wetenschappelijk gezien, denk je? Het zou erg interessant zijn om achter het causale verband te komen, als je begrijpt wat ik bedoel. Een soort vlindereffect misschien?’ Kadokura wierp Nagare een opgewonden blik toe.

‘Vlindereffect?’

Nu was het Nagares beurt om zijn hoofd in verwarring schuin te houden.

‘Dat is een theorie waar de meteoroloog Edward Lorenz in 1972 tijdens een lezing bij de *American Association for the Advancement of Science* mee op de proppen kwam. Er is een vergelijkbare Japanse uitdrukking die luidt: “Als het hard waait, gaat het de fustenmakers voor de wind.”’

‘O, juist, oké.’

‘Maar dat idee dat het heden niet verandert – dat is geen effect. Hooguit een correctie, vind je niet? En als dat zo is, dan kan er geen sprake zijn van het vlindereffect. Het wordt steeds fascinerender,’ mompelde hij enthousiast terwijl hij iets in zijn notitieboekje schreef.

‘Tja, eerlijk gezegd is de enige verklaring die we ooit gekregen hebben dat dat nu eenmaal de regel is. Dat klopt toch, hè Kazu?’ Nagare keek Kazu Tokita, die naast hem stond, aan en verwachtte een instemmende blik. ‘Ja, dat klopt,’ antwoordde Kazu zonder de moeite te nemen om op te kijken.

Kazu was een volle nicht van Nagare en werkte als serveerster in de koffiebar. Ze droeg een witte overhemdblouse, een zwart gilet en een sommelierssloof. Ze was knap, had een bleke teint en grote, half geloken, amandelvormige ogen. Dat waren de enige gelaatstrekken die opvielen. Als je haar aankeek en je ogen sloot, zou het moeilijk zijn om haar gezicht te omschrijven. Zelfs Kadokura moest Nagares blik volgen om zich ervan te vergewissen dat er nog iemand aanwezig was. Ze wierp nauwelijks een schaduw, en haar aanwezigheid viel niet op.

Haar gelaatsuitdrukking was neutraal terwijl ze een glas opwreef.

Fumiko Kiyokawa mengde zich in het gesprek. ‘Maar goed, professor Kadokura, met wie hebt u vandaag een afspraak in het café?’

‘Laat dat professor maar zitten, mevrouw Kiyokawa. Ik heb de academische wereld achter me gelaten.’ Hij glimlachte gegeneerd en krabde op zijn hoofd.

Het was Fumiko al opgevallen dat er in het koffiehuis een stap terug naar het verleden was gezet: ze kwam op bezoek bij een minnaar van wie ze afscheid had genomen. Tegenwoordig was ze een van de stamgasten en ze kwam vrijwel elke dag na haar werk in het café.

‘O, kennen jullie elkaar?’ vroeg Nagare.

‘Ik volgde colleges archeologie bij professor Kadokura. Maar hij is niet echt een archeologiedocent. Als avonturier heeft hij de hele wereld rond gereisd. Het gevolg was dat zijn colleges ontzettend veel onderwerpen omvatten! Ik vond ze bijzonder waardevol,’ antwoordde Fumiko.

‘Misschien bent u wel de enige die dat vindt. En ik moet zeggen dat u een uitstekende studente was, die altijd de beste cijfers haalde.’

‘Hou op met die vleierij, graag... Ik wilde gewoon voor

niemand onderdoen,' wuifde Fumiko de complimenten weg.

Ondanks de juistheid van die opmerking had Fumiko zich op de middelbare school door zelfstudie al zes talen eigen gemaakt, en ze was als beste van haar jaargroep afgestudeerd. Hoewel Kadokura niet meer doceerde, was hij deze briljante studente niet vergeten. Het was niet waar dat ze simpelweg competitief was ingesteld.

'Professor, u reageerde niet op mijn opmerking.'

'O ja, u wilt mijn verhaal natuurlijk horen, hè? Nou, eigenlijk...' Kadokura wendde zijn blik af van Fumiko, die naast hem aan de bar zat, en tuurde naar zijn gevouwen handen. 'Ik wil bij mijn vrouw zijn... nog één keer met haar praten,' zei hij op gedempte toon.

'Bij uw vrouw? U wilt toch niet zeggen dat ze...' Fumiko hoefde haar vraag niet af te maken. Aan de angstige ondertoon in haar stem hoorde Kadokura wat ze bedoelde.

'Nee hoor, ze leeft nog.'

Door Kadokura's antwoord had Fumiko's gezicht een mildere uitdrukking aangenomen, maar die van Nagare bleef gespannen.

Fumiko en Nagare voelden dat er iets niet in de haak was en wachtten met spanning op zijn reactie.

'Ze leeft nog, maar bij een ongeval heeft ze hersenbeschadiging opgelopen, waardoor ze nu een vegetatief bestaan leidt. Al bijna tweeënhalf jaar. Patiënten in vegetatieve staat blijven hooguit drie tot vijf jaar in leven. Mij is verteld dat ze, gezien haar leeftijd, binnenkort waarschijnlijk zal overlijden.'

'Wat erg. Hoopte u misschien terug te kunnen keren naar het verleden om dat ongeval van uw vrouw te voorkomen? Als dat uw bedoeling was, dan spijt het me heel erg, maar zoals ik eerder al zei...'

Hij schudde het hoofd en zei: ‘Nee, dat begrijp ik. Ik geef toe dat ik soms aan wensdenken doe, maar in dit geval, om u de waarheid te zeggen...’ Hij krabde zich boven een wenkbrauw. ‘... u hebt echt mijn interesse gewekt,’ zei hij met een zenuwachtig lachje.

‘Hoe bedoelt u?’ vroeg Fumiko onzeker.

‘Ik bedoel, het idee dat je het heden niet kunt veranderen, ook al zou je kunnen terugkeren naar het verleden – is dat niet enorm intrigerend?’

Zijn ogen straalden als die van een kind, toen werd zijn blik weer mat. ‘Dat klonk waarschijnlijk nogal ongepast, nu mijn vrouw een vegetatief bestaan leidt.’

‘O, helemaal niet, hoor.’ Fumiko glimlachte ietwat geforceerd. Ze had inderdaad gedacht: *Wat ongepast.*

‘Die kant van mijn persoonlijkheid heeft mijn vrouw veel verdriet gedaan. Al vanaf mijn jeugd ben ik verliefd op archeologie, en ik ben mijn hele leven uitsluitend gericht geweest op mijn persoonlijke interesses. Als avonturier heb ik de hele aarde rondgereisd, en vaak kwam ik maandenlang niet thuis. Mijn vrouw heeft nooit geklaagd over hoe ik me opstelde. Ze deed het huishouden en voedde onze kinderen op. Die vlogen een voor een uit, en voordat we het wisten, bleven we met ons tweetjes over. Toch liet ik mijn vrouw nog steeds alleen achter en bleef de wereld rondreizen. Maar toen ik op een dag weer thuiskwam, wachtte mijn vrouw me op, in een comateuze toestand.’

Kadokura haalde een fotootje uit zijn notitieboekje. Er stond een jong stel op, en Fumiko zag onmiddellijk dat het Kadokura en zijn vrouw waren. Na een tweede aandachtige blik zag hij op de achtergrond duidelijk een grote staande klok tegen de muur die sprekend leek op een van de drie die in deze koffiebar stonden.

‘Deze foto van ons is in dit zaakje genomen. Je weet wel wat een instantcamera is, hè?’

‘Bedoelt u een soort polaroid?’ vroeg Fumiko.

‘Zo worden ze ook wel genoemd, ja. Instax-camera’s waarmee je foto’s kon maken die ter plekke werden afgedrukt waren destijds enorm populair. De dame die toen eigenaar was van het café had er ook een. Ze nam deze foto voor ons. Ze vond dat we een aandenken moesten hebben.’

‘Dat was mijn moeder. Mama was dol op de nieuwste snufjes. Ik herinner me dat ze het een aandenken noemde, maar ik durf te wedden dat ze het deed om op te scheppen,’ zei Nagare met een laatdunkende glimlach.

‘Mijn vrouw zei dat ik die foto altijd bij me moest dragen. Volgens haar was het een amulet die me beschermde. Er is natuurlijk geen enkel wetenschappelijk bewijs dat een foto geluk kan brengen,’ zei Kadokura terwijl hij de foto heen en weer zwaaide.

‘Wilt u iets vertellen over de dag waarop die foto gemaakt is?’

‘Nee. Ik ben sindsdien nooit meer in deze koffiebar geweest, maar ik denk dat mijn vrouw zo nu en dan hierheen kwam voor een afspraak met onze kinderen. Als ik terugga, dan het liefst twee of drie jaar voordat ze in haar coma belandde.’

‘Goed dan,’ antwoordde Nagare en ze wierp een blik op de bijna doorschijnend lijkende, in een witte jurk geklede vrouw met lang zwart haar en een bleke huid, die in de verste hoek stilletjes een boek zat te lezen.

‘Hebt u nog meer vragen?’

‘Eens kijken.’ Kadokura stopte de foto terug in zijn notitieboekje en sloeg de bladzijde op waar hij zojuist de regels had genoteerd. Al turend bracht hij zijn gezicht opnieuw dicht bij het papier.

‘Ik denk dat dit te maken heeft met de regel dat het heden niet verandert, wat we zojuist besproken hebben, maar...’

‘Maar wat?’

‘Hoe kunnen woorden van iemand uit de toekomst zich vastzetten in de herinnering van de mensen die ze bezoeken?’

‘Hè? Nou, dat is, eh...’ Nagare begreep Kadokura’s vraag niet goed. Hij fronste zijn wenkbrauwen en hield zijn hoofd schuin. ‘Wat bedoelt u?’

‘Sorry, ik leg het niet duidelijk uit.’ Kadokura krabde zich op zijn voorhoofd.

‘Ik begrijp dat er een soort kracht is, die u een regel noemt, en die kan voorkomen dat het heden verandert. Wat ik wil weten is of die regel niet alleen invloed uitoefent op het heden maar ook op het geheugen.’

Er hing nog steeds een vraagteken boven Nagares hoofd.

‘Met andere woorden, als mensen te horen kregen dat de kassa gestolen zou worden, dan wil ik weten of hun geheugen kan worden gewist of gewijzigd door die regel.’

‘Aha, oké, nu snap ik wat u bedoelt,’ zei Nagare, en hij sloeg zijn armen over elkaar.

‘En? Wat gebeurt er dan?’ De vraag kwam onverwacht van Fumiko in plaats van Kadokura.

‘Tja, daar moet ik over nadenken.’ Nagare had geen kant-en-klaar antwoord paraat. Dat kwam omdat hij in gedachten verschoof van *Daar heb ik nooit over nagedacht* naar: *Wat gaat er allemaal om in Kadokura’s hoofd? Waarom is hij zo geïnteresseerd?* Voor zover hij wist had niemand anders zich ooit druk gemaakt over iets dergelijks.

Fumiko koos Kadokura’s kant en keek Nagare nieuwsgierig aan, alsof zij zich er ook voor interesseerde.

Fumiko was ooit teruggekeerd naar het verleden voor een ontmoeting met haar vriendje, van wie ze in dit café afscheid had genomen. Maar een andere regel van deze koffiebar was dat als mensen eenmaal teruggekeerd zijn uit het verleden, ze dat daarna nooit meer kunnen doen. En dus zou dit gesprek haar helemaal niet moeten interesseren. Niettemin sprak ze hem aan alsof ze het eens was met Kadokura.

Nagare kreeg nog meer rimpels tussen zijn ogen, en hij veegde het zweet van zijn voorhoofd, terwijl hij zijn brede ogen verder dichtkneep. 'Eh, even nadenken,' was het enige wat hij kreunend uitbracht.

'Herinneringen worden niet beïnvloed door de regel.'

Deze vinnige aanvulling kwam niet van Nagare maar van Kazu, die naast hem zat. Ze was klaar met het opwrijven van de glazen en zat nu de papieren servetten te vouwen. Ze had geen moment stilte laten vallen toen ze deze belangrijke informatie met opvallend heldere stem meedeelde.

'Er zijn gevallen bekend van mensen die de waarheid kennen, maar in gesprekken met anderen doen alsof ze van niets weten. Misschien horen ze dat de kassa gestolen zal worden. Misschien wéten ze zelfs dat hij gestolen zal worden, maar als die dag is aangebroken doen ze alsof ze van niets weten. De regel kan op die manier interveniëren, door middel van dat soort valse schijn. Hij beïnvloedt echter niet het menselijke geheugen. Er is geen voorbeeld bekend van iemand die de ervaring vergeet. Integendeel, in de wetenschap dat de kassa gestolen zal worden, maakt die persoon zich voortdurend zorgen dat de diefstal die dag zal plaatsvinden. Maar hoe hij die informatie ervaart en wat hij ermee doet is een privékwesitie voor hem. Het hangt er helemaal van af hoe hij ermee omgaat. De herinnering eraan

en de emoties die eruit voortvloeien zijn helemaal zijn zaak en vallen buiten de invloedssfeer van de regel.'

Na deze uitleg van Kazu wekte Kadokura een aanzienlijk opgewektere indruk. Hij ging staan.

'Als dat het geval is, dan ben ik blij het te horen. Dat is een hele zorg minder. Ik wil nu graag het volgende verzoek doen. Kan ik alsjeblieft terugkeren naar een moment voordat mijn vrouw in coma raakte?' En hij maakte een diepe buiging.

'Zoals u wilt,' antwoordde Kazu koeltjes.

Fumiko keek Kazu aan en begon hard te klappen, terwijl Nagare stomverbaasd keek. Dit was geen nieuwe regel maar een feit, verscholen in de schaduw van de tweede regel, dat aan het licht kwam door de vraag van Kadokura. Als je terugkeert naar het verleden, verandert het heden niet, hoezeer je je best ook doet. Maar er was een voorbehoud: hoewel de regel machtiger was dan welke omstandigheid dan ook en zo kon verhinderen dat het heden veranderde, had hij geen invloed op menselijke herinneringen.

In plaats van zich te concentreren op de regel dat het heden niet kon veranderen, maakte Kadokura zich zorgen over de gevolgen ervan voor het geheugen. *Misschien is dat een belangrijke overweging.*

Nagare had een vaag idee van de vergaande implicaties van de regel, kneep zijn brede oogleden tot spleetjes en tuurde naar het plafond.

'Wat die andere regels betreft...' vervolgde Kazu haar uitleg. Maar de andere regels leken Kadokura niet half zo belangrijk. Op de regels dat je niet mag opstaan van je stoel terwijl je in het verleden bent en dat er sprake is van een zekere tijdslimiet, reageerde hij met een simpel: 'Begrepen.'

Toen Kazu echter het onderwerp aanroerde van de vrouw in de witte jurk en vertelde dat ze een geest was,

en dat als je haar hardhandig probeerde te verplaatsen je vervloekt zou worden, nam hij die informatie tot zich met een blik vol kinderlijke fascinatie in zijn ogen.

‘Nou, ik geloof nog steeds niet dat ze een geest is. Maar ik moet toegeven dat ik gefascineerd ben door banvloeken. In de wereld van de archeologie doen enkele mysterieuze verhalen de ronde alsof ze waargebeurd zijn. En ik heb heel wat boeken gelezen over het bovennatuurlijke, maar daarin ontbrak elke vorm van wetenschappelijke accuratesse. Sterker nog, ik ben nog nooit iemand tegengekomen die ooit vervloekt is. Ik zou weleens willen ervaren hoe dat voelt.’

‘Wat?’ gilte Fumiko. ‘Meent u dat echt?’

‘Ja, natuurlijk. Ik wil het dolgraag proberen. Zei u eerder niet, mevrouw Kiyokawa, dat u door haar ooit vervloekt was? Ik ben benieuwd hoe dat voelde. Misschien zou ik ook wel vervloekt worden als ik haar hardhandig wilde verplaatsen.’

Nagare en Fumiko wisten niet wat ze moesten denken van Kadokura’s opstelling, keken elkaar aan en haalden hun schouders op. Tegelijkertijd dacht Nagare: *Hij doet me denken aan mama.*

Nagares moeder was ook een vrije geest en bezeten van zwerflust. Er was zelfs een tijd geweest dat ze zichzelf een avonturier noemde. Ze joeg haar interesses gretig na, met als gevolg dat ze geen belangstelling had voor haar gezin. Ze was absoluut niet geïnteresseerd in hen, waardoor zij en zijn vader al waren gescheiden nog voordat Nagare geboren was.

Na zijn geboorte liet ze hem over aan de zorgen van haar jongere zus, de moeder van Kazu, terwijl ze zelf naar het buitenland vertrok. Hij had gehoord dat ze in Hokkaido was, maar aangezien ze gewoon haar gang ging zonder dat ze voor iemand haar contactgegevens had achtergelaten, was hij daar niet zeker van.

Mevrouw Kadokura had ongetwijfeld dezelfde ellende ervaren.

Nagare keek naar Kadokura, die een even excentrieke indruk maakte als zijn moeder, en had onwillekeurig te doen met zijn vrouw en kinderen.

‘Nou, ik denk dat je een banvloek misschien wel zou overleven, maar ik raad het je ten sterkste af,’ zei Nagare koeltjes.

Kadokura was totaal niet van zijn stuk gebracht. ‘Maar evengoed, als het mogelijk is...’ zei hij bijna smekend maar met een vastberaden blik in zijn ogen.

Nee hè. Hij is niet te stuiten. Hij zal niet van gedachten veranderen, wat ik ook zeg.

Nagare zuchtte moeilijk. ‘Voor deze keer dan, oké?’

‘Heel erg bedankt!’

Nagare vond de hele situatie nogal bizar, maar duwde Kadokura niettemin met tegenzin in de richting van de vrouw in de witte jurk. Kadokura haalde zenuwachtig een zakdoek tevoorschijn. Hij ging naast de vrouw in de witte jurk staan en wreef ondertussen het zweet van zijn gezicht en handen.

‘Neem me niet kwalijk, mag ik even?’

Kadokura keek de vrouw in de witte jurk recht aan. Ze bleef lezen in haar boek zonder te reageren of ook maar haar gelaatsuitdrukking te veranderen. Vandaag las ze een roman met de titel *De hond die een kat wilde zijn en de kat die een hond wilde zijn*.

‘Huh? Ze is echt...’ mompelde Kadokura terwijl hij de vrouw aankeek.

‘Is er iets?’

‘Eh, nee. Niks aan de hand. Dus mag ik haar nu hardhandig verplaatsen?’

‘Ja.’

‘Goed dan, ik ga haar nu verplaatsen.’

Kadokura haalde diep adem en naderde de vrouw in de witte jurk.

‘Pardon, mevrouw, mag ik vragen of u even wilt opstaan,’ zei hij terwijl hij aan haar schouder schudde.

De vrouw reageerde niet, dus hij keek Nagare vragend aan.

‘Probeer het iets hardhandiger.’

‘Eh, goed.’

Kadokura greep de vrouw vastberaden bij een schouder, schudde die hardhandig heen en weer en zei: ‘Pardon, mevrouw, wilt u alstublieft opzijaan?’

Plotseling opende de vrouw in de witte jurk haar ogen en wierp hem een woedende blik toe.

‘Ugh.’

Zijn knieën begonnen op slag te knikken. De lampen in het koffiehuis begonnen te flikkeren als kaarsvlammen, en vanuit het niets echode er plotseling een eng, klaaglijk stemgeluid als van een geestverschijning door de zaak. Het bleke gezicht van de vrouw veranderde plots van uitdrukking. Ze leunde over de tafel en staarde Kadokura met angstaanjagend uitpuilende ogen aan.

‘Dus dit is de vloek! Mijn lichaam wordt loodzwaar, en... au... het doet ook pijn. Het lijkt of al mijn botten door elkaar worden geschud. Dus zo voelt een vloek! Ik heb dit nooit eerder ervaren! Ik voel me zo zwaar dat ik me niet vrij kan bewegen, alsof ik word bedekt door een loden deken. O, wat is dat zwaar!’

Kadokura kroop over de grond met een vreugdevolle uitdrukking op zijn gezicht.

‘Is dat genoeg?’ vroeg Nagare.

Kazu stond naast hem te wachten met een zilveren koffiepot in haar hand.